

Sygn. akt VII K 140/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy J. S.

Prokurator: xxxxx

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017r., 18 lipca 2017r., 23 listopada 2017r., 5 grudnia 2017r., 19 grudnia 2017r.

sprawy **M. P. (1)** s. W. i K. z domu A.,

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 15 czerwca 2016 r. do 28 grudnia 2016 r. w miejscowości G., ul. (...), gm. W., pow. (...), woj. (...) przywłaszczył sobie powierzone mu urządzenia tj. agregat prądotwórczy marki „K. (...)” oraz młot udarowy marki (...) o łącznej wartości 2500 zł na szkodę D. C. (1)

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

1. oskarżonego **M. P. (1)** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w czerwcu 2016r. udzielił pomocy innej osobie w tym celu, aby ta dokonała czynu zabronionego w ten sposób, że dwukrotnie zadzwonił do D. C. (1) z prośbą aby ten pożyczył do używania agregat prądotwórczy marki „K. (...)” oraz młot udarowy marki (...) o łącznej wartości 2100 zł, zapewniając, że sprzęt zostanie zwrócony, po czym ta osoba sprzęt odebrała, a następnie powierzony sprzęt przywłaszczyła nie zwracając w zakreślonym terminie, działając na szkodę właściciela D. C. (1), czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie art. 37a kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. P. (1) poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. C. (1) kwoty 2.100 (dwa tysiące sto) złotych;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 140/17

UZASADNIENIE

Pokrzywdzony D. C. (1) był właścicielem agregatu prądotwórczego marki „K. (...)” o wartość 1.300 zł oraz młota udarowego marki (...) o wartości 800 zł.

(kopia umowy sprzedaży 3-6;

zeznania świadka D. C. (1) k. 2 v-3, 21 v.-22; 43-44

wyjaśnienia oskarżonego k. 44)

W dniu 15 czerwca 2016 r. oskarżony M. P. (1) zadzwonił do D. C. (1) z prośbą o pożyczanie do używania agregat prądotwórczy, zapewniając, że sprzęt zostanie zwrócony.

(notatka urzędowa k.1

zeznania świadka D. C. (1) k. 2 v-3, 21 v.-22; 43-44)

D. C. (1) wyraził zgodę na wypożyczenie agregatu. Gdy M. P. (1) przyjechał po agregat, okazało się że sprzęt miał zostać wypożyczony do użytku P. U. (1), który przyjechał wraz z oskarżonym. Pokrzywdzony przekazał agregat P. U. (1), ale powiedział, że pożycza go tylko na odpowiedzialność oskarżonego bo go zna. Nie ustalono ceny za udostępnienie rzeczy, jednakże sprzęt miał zostać zwrócony w ciągu tygodnia od dnia wypożyczenia.

(notatka urzędowa k.1,2;

zeznania świadka D. C. (1) k. 2 v-3, 21 v.-22; 43-44

zeznania świadka A. C. k. 11, 44v.

zeznania P. U. (1) k. 56 v.-57)

Kolejnego dnia M. P. (1) zadzwonił do D. C. (1) i poprosił o wypożyczenie młota udarowego marki (...) z zapewnieniem, że sprzęt zostanie zwrócony. Po wyrażeniu zgody przez pokrzywdzonego, po młot przyjechał P. U. (1). Młot został odebrany przez P. U. (1) i miał być wypożyczony na jego użytek. M. P. (1) nie przyjechał wtedy po młot, gdyż pracował na delegacji w K..

(notatka urzędowa k.1, 25

zeznania świadka D. C. (1) k. 2 v-3, 21 v.-22; 43-44

zeznania świadka A. C. k. 11, 44v.)

wyjaśnienia oskarżonego k. 44

zeznania P. U. (1) k. 56 v.-57)

Rzeczy pożyczone przez P. U. (1) nie zostały oddane D. C. (1). Oskarżony nie kwestionował wartości agregatu, uznał natomiast, że młot udarowy był wart 800 zł.

(zeznania świadka D. C. (1) k. 43, 56v-57;

wyjaśnienia oskarżonego k.44)

D. C. (1) kontaktował się z M. P. (1) o zwrot pożyczonych rzeczy, dzwonił potem również do P. U. (1). Ponaglenia te nie przyniosły rezultatu, więc zgłosił sprawę organom ścigania. Pokrzywdzony był zbywany przez P. U. , a M. P. powiedział nawet kiedyś, że pewnie ten kolega sprzęt już sprzedał.

(zeznania świadka D. C. (1) k. 2 v-3, 21 v.-22; 43-44)

M. P. (1) ma 36 lat, posiada wykształcenie średnie, jest technikiem mechanikiem, zatrudniony w (...) w J. na stanowisku operator wózka, kierowca z miesięcznym dochodem 1.640 zł, jest żonaty, ma dziecko, jest zobowiązany alimentacyjnie w wysokości 1.000 zł, nie posiada majątku.

(wyjaśnienia oskarżonego -k.42-42v)

Oskarżony nie był karany.

(dane o karalności -k.14)

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że P. U. (1) zadzwonił do niego i pytał czy nie zna kogoś kto mógłby pożyczyć mu agregat oraz młot udarowy. Oskarżony przyznał, że dwukrotnie dzwonił do D. C. (1) z prośbą o wypożyczenie wskazanego sprzętu. Był wraz P. U. (1) u D. C. (1) gdy ten pożyczał agregat oraz tego samego dnia po południu młot udarowy. Oskarżony wyjaśnił, że znał wcześniej P. U. (1) i ten był jego kolegą. Po dwóch miesiącach od zdarzenia D. C. (1) dzwonił do niego, z zapytaniem kiedy P. U. (1) odda mu pożyczone sprzęty.

(protokół przesłuchania oskarżonego -k.17 v- 18;

wyjaśnienia oskarżonego – k. 42-v-43)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Sąd uznał częściowo za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał, on że P. U. (1) zwrócił się do niego z zapytaniem czy zna osobę która mogłaby mu pożyczyć agregat oraz młot udarowy. M. P. (1) wiedział o tym, że D. C. (1) jest w posiadaniu wskazanych rzeczy, więc zadzwonił dwukrotnie do niego z zapytaniem czy pożyczy sprzęt. Po raz pierwszy oskarżony pojechał wspólnie z P. U. (1) i ten odebrał od pokrzywdzonego agregat marki „K. (...)”. Następnego dnia zadzwonił ponownie i zwrócił się z prośbą o pożyczanie młota marki (...). Oskarżony zapewniał jednocześnie, że sprzęt zostanie zwrócony. Odebrany sprzęt został jednak przez P. U. (1) przywłaszczony. Wyjaśnienia te w tym zakresie korespondują zeznaniami pokrzywdzonego.

W ocenie sądu D. C. nie miał powodu by kłamać. Mężczyzna mówił prawdę, a jeżeli czegoś nie był pewny lub o czymś zapomniał to nie tworzył jakiejś nowej wersji.

Należy odmówić wiarygodności zeznaniom P. U. (1), co do faktu zwrotu pożyczanego sprzętu. Jest to wierutne kłamstwo. P. U. (1) jest jedyną osobą, która twierdzi, że sprzęt został zwrócony, jednakże jeżeli sprzęt zostałby zwrócony pokrzywdzony nie składałby zawiadomienia na policji. Nadto nie jest prawdą, że pokrzywdzony pożyczał od niego wcześniej jakieś pieniądze. Przeciwnie świadek sam powiedział, że D. C. nie znał. Gdyby tak było to przecież nic nie stało na przeszkodzie by bez pomocy oskarżonego udać się samodzielnie do D. C. by pożyczyć sprzęt. Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia Sąd w zakresie sprawstwa P. U. złoży zawiadomienie do organów ścigania.

Odnosnie zeznań żony oskarżonego to nie wniosły one niczego istotnego do sprawy. W zasadzie potwierdziła ona stanowisko męża.

Odnosnie ojca pokrzywdzonego to co prawda powiedział, że oskarżony przyjechał sam co stoi w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym jednakże sąd wziął pod uwagę to, że podczas samej rozmowy świadek wszedł do garażu i w niej nie uczestniczył.

W ocenie Sądu za wiarygodny uznać należy także pozostały materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie jako nie budzący wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności.

W ocenie Sądu oskarżony **M. P. (1)** dopuścił się przestępstwa polegającego na tym, że w czerwcu 2016r. udzielił pomocy innej osobie w tym celu, aby ta dokonała czynu zabronionego w ten sposób, że dwukrotnie zadzwonił do D. C. (1) z prośbą aby ten pożyczył do używania agregat prądotwórczy marki „K. (...)” oraz młot udarowy marki (...) o łącznej wartości 2100 zł, zapewniając, że sprzęt zostanie zwrócony, po czym ta osoba sprzęt odebrała, a następnie powierzony sprzęt przywłaszczyła nie zwracając w zakreślonym terminie, działając na szkodę właściciela D. C. (1), czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk z art.18§3 kk w zw. z 284§2 kk

Zgodnie z art. 284 § 2 kk przywłaszczeniu polega rzecz ruchom, która została wcześniej sprawcy powierzona przez uprawnionego na mocy np. umowy najmu, użyczenia, przechowania. "Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z ustaleniem określonego postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości" (wyr. SA w Szczecinie z 27.2.2014 r., II AKa 15/14, Legalis).

Zgodnie z art. 18 § 3 kk jako pomocnik ponosi odpowiedzialność ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że oskarżony M. P. (1) zachowaniem swym udzielił pomocy P. U. (1), aby ten dokonał czynu zabronionego w ten sposób, że dwukrotnie zadzwonił do D. C. (1) z prośbą o wypożyczenie do używania agregat oraz młot, zapewniając jednocześnie, że sprzęt zostanie zwrócony. Osoba pożyczająca przywłaszczyła rzeczy powierzone i rzeczą tą dysponuje jak właściciel do dziś. Gdyby nie telefon od oskarżonego oraz jego zapewnienia, to pokrzywdzony z całą pewnością P. U. urządzeń by mu nie pożyczył. Co za tym idzie tylko pomoc jakiej udzielił oskarżony umożliwiła przywłaszczenie rzeczy przez P. U. i była niezbędna. Jeżeli oskarżony ręczył własnym słowem za kolegę to ponosi w tej chwili konsekwencje.

Wina oskarżonego w zakresie opisanego wyżej występku została udowodniona.

Oskarżony jest winny, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu z art. 18§3 kk w zw. z art. 284§2 kk. Pomocnik popełnia własne przestępstwo w granicach wyznaczonych jego zamiarem. Odpowiada za czyn zabroniony, którego popełnienie ułatwił, a nie za ten, który ostatecznie został przez sprawcę popełniony.

Zgodnie z art. 19 kk Sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo. Wymierzając karę za pomocnictwo sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary Sąd baczyl, by była ona adekwatna do okoliczności sprawy i sprawiedliwa.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą poczytano oskarżonemu dotychczasową niekaralność.

Dyrektywa sądowego wymiaru kary za występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą lat 8, o jakiej mowa w art. 37a kk, jest sformułowana na użytek wymiaru kary sprawcom czynów zagrożonych sankcją prostą, w której jedyną karą grożącą jest kara pozbawienia wolności. Dyrektywa z art. 37a kk niejako uelastycznia tego typu sankcje, dając sądom możliwość rezygnacji z kary pozbawienia wolności przewidzianej w sankcji i wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju w ramach zwykłego, a nie nadzwyczajnego wymiaru kary.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż rzeczywiście doszło do popełnienia przypisanego sprawcy czynu. Z drugiej jednak strony, zdaniem Sądu nie spełniałoby celu zapobiegawczego jak też i wychowawczego – orzeczenie wobec oskarżonego M. P. (1) kary pozbawienia wolności – najsurowszej z kar. Zwrócić tu jeszcze raz należy uwagę na to, iż M. P. (1) jest osobą niekaraną, nie można uznać go za sprawcę na tyle zdemoralizowanego, by wyłącznie kara najsurowsza mogła wpłynąć na jego resocjalizację. Z podanych powodów, przy zastosowaniu art. 37a k.k., orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny. Będzie ona wystarczająca do osiągnięcia celu wychowawczego i celu prewencyjnego. Okoliczności nie wymagają sięgania po karę pozbawienia wolności (zgodnie z dyrektywą z art. 58 § 1 k.k.)

W ocenie Sądu kara grzywny w ilości 60 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych będzie stanowić dla oskarżonego dolegliwość współmierną do stopnia winy i stopnia społecznej

szkodliwości czynu, która wdroży go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i uzmysłowi naganność takiego postępowania. Grzywna w tej wysokości jest dla oskarżonego dolegliwa, a zarazem realna do zapłacenia.

Na podstawie art. 46§1 kk orzeczony został obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonego M. P. (1) poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. C. (1) kwoty 2.100 złotych- co stanowi ekwiwalent wartości utraconego mienia. Jako wartość mienia Sąd przyjął to czego nie kwestionował w tym zakresie sam oskarżony.

W ocenie sądu oskarżony jest osobą młodą i zdrową, pracuje więc w będzie mógł zapłacić w całości koszty sądowe którymi go obciążono na podstawie art. 627 kpk.

Na koszty postępowania złożyły się:

-ryczałt za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu przygotowawczym-20 zł i w postępowaniu sądowym -20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 roku , Nr 108, poz. 1026),

-opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 złotych, na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 08 2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2003 roku , Nr 151, poz. 1468).

Opłatę w wysokości 60 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)